

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

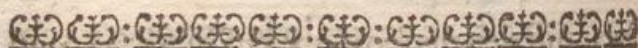
Monachii, 1709

Dies 16. De fructibus pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Martius.

DIES XVI.

De fructibus Pœnitentiæ.

I.

Luc. c. 3.

Facite fructus dignos pœnitentiæ. horrabatur S. Joannes Iudæos; atque hoc etiamnum hodie omnibus Christianis inculcat; nullum hîc Verbum est, quod non sententiam aliquam contineat. *Facite*, inquit; non satis est pœnitentiam dicere, sed eam agere oportet. Multi sunt; qui pœnitentiam dicunt, sed pauci inveniuntur, qui pœnitentiam agunt. Omnes ferè pœnitentiæ hodie in verbis consistunt. At ubi sunt effectus? formulas quidem contritionis sæpe recitamus, quibus tamen cor nulla ratione afficitur. Hæc verba sunt. Pollicemur, nos vitam in melius commutaturos, quin id executioni unquam mandemus. Hæc verba sunt. Recitamus dein preces illas vocales, quas Conscientiæ arbiter nimium forsan lenis totius pœnitentiæ loco persolvendas injungit; hæc verba sunt. Sed unum adhuc addo: ubi sunt effectus? horum nihil invenitur. An non hætenus pœnitentia tua tota his constabat? Et quid sunt verba, si sola sunt.

lunt, nisi ventus? quid igitur causæ habes Martius, 14
delictorum tuorum sperandi veniam?

II. Non satis est pœnitentiam agere; sed fructus etiam pœnitentiæ facere debemus. Multi non absimiles sunt illi ficui Evangelicæ, quæ ornata quidem folijs erat; at præter folia nihil habebat; sic etiam illi folia habent ad se regendos, aliòsque, & semetipsos decipiendos; externas videlicet pœnitentiæ species: accusant se, veniam à DEO flagitant, omnia pollicentur, promissis non staturi. Hæc folia sunt, & externæ pœnitentiæ species. At quid de animo sentiendum? estne ejus dolor sincerus? estne voluntas peccatum vitandi efficax? Minimè. Sunt, qui folia habere non contenti, ad quosdam pœnitentiæ flores proferendos progrediuntur, & cum sponta dicere possunt, apparuisse flores in terra cordis sui. Hi dolore tangi videntur, aliquas lacrymas fundunt, conatus aliquos adhibent. Flores sunt, qui fructus polliceri videntur: sed contagiolus innadi aër, cui se facile rursus exponunt, occasiones, quibus se committunt, voluptates, ad quas revertuntur, totidem sunt veluti venti perniciosi qui efficiunt, ut flores exarescant, decidant, & justam fallant expectationem, quæ de ipsis

ocn-

Martius,

concepta fuerat, videndi fructus, ex ijs prodituros.

III. Sed non sufficit fructus pœnitentiæ edere; dignos quoque pœnitentiæ fructus facere oportet; id est, pœnitentiæ, quæ, quantum fieri potest, respondeat Majestati Dei, quem offendimus, magnitudini & multitudini peccatorum, quibus eum offendimus, ac malitiæ, qua offendimus? Si tres hæc regulas sequamur, ad quam nos pœnitentiæ perfectionem non perducant? Habentne pœnitentia tam levis & imperfecta, ut nostra, proportionem aliquam cum Majestate Dei? potestne sarcire injuriam, qua eum affecimus? habentne Orationes quædam breves, minusque ferventes comparationem aliquam cum magnitudine & multitudine peccatorum nostrorum? sũntne ijs delendis pares? habentne satisfactiones tam debiles, & socordes quales nostræ sunt, aliquam proportionem cum perverso nostro & ingrato animo? possũntne Deum mitigare, & peccatorum veniam obtinere? an non hujuscemodi pœnitentia argumentum, & causa novæ pœnitentiæ futura est?

Confundere ad memoriam tuarum infructuosarum pœnitentiarum, tibi que meritò time, ne in te cadat maledictio ficus illius sterilis, quæ non nisi folia habebat.

Fig-

Digna pœnitentiæ opera facientes, Martius,
& A. 26. v. 20.

Pœnitentia crimine non fit minor. Cy-
prian de lapsis.

DIES XVII.

De relapsu in peccatum.

I.

QUI fit, ut semper in eadem peccata
recidas, nisi, quòd medijs, quæ te
ab ijs defendere possent, non utaris, nisi,
quòd peccato efficaciter renuntiare nolis?
Nam efficaciter id velle, est media usur-
pare. Tu verò eo te abdicandi contentus
es voluntate vaga, & generali, quæ aliò
non collimat, quàm ut te inutiliter occu-
per, & decipiat. Sic velle, est nolle;
vel certè, non velle eo modo, qui ad pæ-
nitentiam sufficit. Credisne verbis ali-
cujus ægri asserentis, sanari se cupere, cum
tamen nullam admittere medicinam ve-
lit? an non & tu eadem navi navigas?
quis tibi persuadeat, te animæ tuæ salutem
seriò desiderare, cum omnia ferè media
negligas, quæ eam tibi asserre possent?

II. Forſan media quædam adhibere ſta-
tueres ſed non ea, quæ tibi proponuntur,

nec